

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ, τὴν 5 Νοεμβρίου 1857. ΦΥΛΛ. 7

ΤΟΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἐνεκα μικρᾶς ἡμῶν περιόδου, καθυστέρησεν ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἀθηναίου ἐπὶ τινα χρόνον. Ἔστωσαν ὁμῶς βέβαιοι οἱ Κύριοι Συνδρομηταί, ὅτι οὐδὲ ἐν φυλλάδιον ἐκ τῶν ὀφειλομένων αὐτοῖς 24 θέλει τοῖς λείψει. Θέλωμεν δὲ μάλιστα προσπαθῆσαι ἤδη, ὅπως διὰ ταχυτέρας ἐκδόσεως τριῶν ἢ τεσσάρων φυλλαδίων, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διαταραχθεῖσαν μικρὰν σειρὰν τῆς τακτικῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ,
ΜΗΝΩΝ, ΗΜΕΡΩΝ, κ.λπ. ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀττικὸς ἐνιαυτὸς διηρέθη κατὰ τὰς φυλάς, εἰς δέκα μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων συνίστατο ἐκ τριάκοντα καὶ τριάκοντα πέντε ἡμερῶν, μόνον δὲ τὰ τέσσαρα πρῶτα μέρη.

συνίσταντο ἀπὸ 36 ἡμέρας, ὅπως συμπληρωθῇ ὁ ἑνιαυτός; ὅστις τότε περιεῖχε μόνον 354. Τινὲς ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι αἱ τέσσαρες ἡμέραι, αἱ προσθετόμεναι εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα μέρη, δὲν ἐτίθεντο εἰς μέρος τι, ἀλλ' ἐξωδεύοντο εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. Κατ' αὐτάς δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἀνευ ἀρχόντων, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο ἀναρχοὶ ἡμέραι καὶ ἀρχαιρέσιοι· ἀρῶν δὲ αἱ φυλαὶ ἐγένοντο δώδεκα, ὁ ἑνιαυτός διηρέθη εἰς δώδεκα μέρη, μῆνας ὀνομασθέντα, καὶ ἤρχετο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους καιροὺς μετὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν, ὑστέρως ὅμως, ἀπὸ τῆς θερινῆς τροπῆς τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰουνίου.

Οἱ μῆνες συνέκειντο ἐναλλὰξ ἐκ τριάκοντα καὶ ἑξῆς εἴκοσιν ἑννέα ἡμερῶν, προηγούμενοι δὲ οἱ ἔχοντες τριάκοντα ἡμέρας, καλούμενοι πλήρεις, τῶν λοιπῶν κοίλων λεγομένων· τὰ ὀνόματα δὲ τῶν μηνῶν εἰσι ταῦτα.

1, Ἐκατομβαιών. — Ἰούνιος· πλήρης, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς θερινῆς τροπῆς, καὶ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ τῆς ὑσείας τῶν ἑκατομβῶν, τότε προσφερομένων τοῖς θεοῖς.

2, Μεταγειτηιών. — Ἰούλιος· κοῖλος, ἀπὸ τῶν Μεταγειτηιών, ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, οὕτω κληθεῖς.

3, Βοηδρομιών. — Αὐγούστος, ἀπὸ τῶν Βοηδρομιών, καὶ ταύτης ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀνομασθεῖς.

4, Μαιμακτηριών. — Ἰούλιος, ἀπὸ τῶν Μαιμακτηριών ἑορτῆς τοῦ Διὸς, προσαγορευθεῖς.

5, Πυκνεψιών. — Ὀκτώβριος, ἀπὸ τῶν Πυκνεψιών ἑορτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος, τελουμένης μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, κληθεῖς.

6, Ἀνθεστηριών. — Νοέμβριος, παρονομασθεῖς ἀπὸ τῶν Ἀνθεστηριών, ἑορτῆς τοῦ Διονύσου, μετὰ πλείστης εὐωχίας τελουμένης.

7, Ποσειδεών. — Δεκέμβριος· ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὀνομασθεῖς εἰς ὃν ἦτον ἱερός.

8, Γαμηλιών—Ἰανουάριος, κληθεὶς ἀπὸ τῆς θεᾶς Ἥρας προστατίδος τῶν γάμων, τῆς ὁποίας ἦτον ἱερός.

9, Ἐλαφηβολιών. — Φεβρουάριος, ἀπὸ τῆς Ἐλαφηβολίας ἑορτῆς τῆς κυνηγέτιδος Ἀρτέμιδος, ὀνομασθεὶς.

10, Μουνυχιών. — Μάρτιος, ἀπὸ τῆς Μουνυχίας καὶ ταύτης ἑορτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεὶς.

11, Θαργηλιών. — Ἀπρίλιος, κληθεὶς ἀπὸ τῶν Θαργηλιῶν ἑορτῆς παρ' Ἀθηναίους, καθ' ἣν αἱ ἀπρχαὶ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους θάλλων ὁ ἥλιος παρήγαγε, τοῖς θεοῖς προσεφέροντο.

12, Σκιροφοριών. — Μάϊος, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν ἱερῶν Σκιαδίων, (σκίρων) τὰ ὁποῖα ἐρόρου αἱ κληφόροι παρθένοι ἀπιούσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνα, ἵνα μὴ καίωνται τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Διηρεῖτο δὲ ὁ μῆν παρ' αὐτοῖς εἰς τρεῖς δεκάδας, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων ἐλέγετο ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου μηνός, ἡ δευτέρα μεσοῦντος, ἢ ἐπὶ δεκάδι, ἢ τρίτη φθίνοντος ἢ λήγοντος, ἢ καὶ ἐπὶ εἰκάδι. Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός ἐκαλεῖτο Νουμηνία, διότι ἐν αὐτῇ ἤρχετο ἡ νέα Σελήνη, ἡ δεκάτη τετάρτη μέση, διότι τὸν μέσον τόπον ἐπέιχεν, ἡ τελευταία τοῦ μηνός ἔνη καὶ νέα, διότι ἐμετολάθει μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Σελήνης. Ἐνταῦθα παρατηρητέον, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας δεκάδος ἤριθμου κατὰ τάξιν, λέγοντες πρώτη ἱσταμένου, ἢ μεσοῦντος, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ἀνάπαλιν, δεκάτη φθίνοντος ἀνὲ πρώτης καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ ἡμέρα διηρεῖτο εἰς δύο ρυσικὴν 24 ὥρων, καὶ πολιτικῆς δώδεκα ὥρων ἤρχιζε δὲ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ μεσονυκτίου. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ἦσαν ἀφιερωμέναι τοῖς ἑπτὰ πλανήταις, ἡ πρώτη δεκάδι τῷ Ἡλίῳ, ἡ δευτέρα τῷ Σελήνῃ, ἢ τρίτη τῷ Ἄρει, ἢ τετάρτη τῷ Ἑρμῇ, ἢ πέμπτη τῷ Διὶ, ἢ ἕκτη τῷ Ἀφροδίτῃ καὶ ἢ ἑβδόμη τῷ Κρόνῳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Κατὰ Μαρτίνον

καὶ τῶν κανόνων αὐτῆς καὶ λόγων κατὰ Νεύτωνα.

Ἄξιωμα πρῶτον.

Οὐδὲν ἔχει ιδιότητος.

Β. Τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν φύσιν ὑφίσταται.

Γ. Οὐδὲν μέσον ἐστὶ πράγματός τινος, καὶ μηδενὸς μεταξὺ υπάρξεως καὶ μὴ υπάρξεως.

Δ. Πᾶν ὅ,τι ὑφίσταται καὶ οὐτινος ἢ ὑπαρξίς ἀνεξάρτητός ἐστὶν παντός ἄλλου κτιστοῦ ὄντος, τοῦτο ἐστὶν ἰδίως ἢ οὐσία ἢ ἡ ὑπόστασις τοῦ ὑφισταμένου πράγματος. Τὸ ἀληθές τοῦ ἀξιώματος τούτου εἶναι σαφέστατον εἰς τοὺς ἐννοοῦντας τὴν φιλοσοφίαν.

Β. Οὐδεμίᾳ οὐσίᾳ δύναται παραχθῆναι ἐκ τοῦ μηδενὸς, ἥτοι ἀδύνατον γενέσθαι τὸ οὐδὲν, τί.

ΣΤ. Ἡ ὕλη, ἡ οὐσία, ἥτοι ἡ ὑπαρξίς τινός πράγματος, οὐ δύναται ἀναχθῆναι εἰς τὸ μηδέν.

Ζ. Πᾶν ἀποτέλεσμα ἔχει τινὰ αἰτίαν προϋπάρχουσαν.

Η. Εἴγε μὴ ἡμεῖς αὐτοὶ ὄμειν αἰτιοὶ ἀποτελέσματος τινος ἀνάγκη ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐξαρτᾶσθαι καὶ ἐπεσθαι.

Θ. Ἄπαντα διαμένουσι, ἂν μὴ τις ἐξωθεν αἰτία ἐνεργῇ ἐν τῇ ἰδίᾳ στάσει ἐν ᾗ ἦσαν, ὅτε ἤρξαντο ὑφίστασθαι.

Ι. Πᾶσα μεταβολὴ προέρχεται ἐκ τινος ξένης αἰτίας.

ΙΑ. Πᾶσα παραγομένη μεταβολὴ σώματος τινός, ἐστὶν ἀνάλογος τῇ δυνάμει τῆς παραγούσης αὐτὴν αἰτίας, δι' ὃ ἡ κίνησις σώματος τινός εἶναι ἀνάλογος τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως ἢ τῆς εἰσβολῆς, ἥτις ἔθεσεν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς εἰς κίνησιν.

Τ' ἀξιώματα ταῦτα ὑπάγονται εἰς τοὺς ἐξῆς κανόνας.

Κανὼν Α. Οὐ πλείονας παραδεκτέον τῶν φυσικῶν πραγμάτων

τῶν αἰτίας, ἢ αἴπερ ἀληθεῖς καὶ πρὸς τὴν τῶν φαινομένων ἀνάπτυξιν ἰκαναί.

B. Τὰ ὁμογενῆ φυσικὰ ἀποτελέσματα. τὰς αὐτὰς ἔχει αἰτίας.

Γ. Αἱ τῶν σωμάτων ιδιότητες, αἱ μὴ ἐπιτεινόμεναι, μὴδὲ ἀνιέμεναι, ἀλλ' ἀείποτε αἱ αὐταὶ οὐσαι, καὶ πᾶσι τοῖς παρ' ἡμῶν βασιανιζομένοις σώμασιν ἐπανήκουσαι, ὡς κοινὰ ιδιότητες πάντων τῶν σωμάτων ἐκλαμβάνονται.

Δ. Θεωρητέον τὰς προτάσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τὰ παρ' ἀληθοῦς πείρας συναγόμενα ὡς ἀληθῆ καὶ βέβηχια, ἄχρις οὐ ἄλλα τινα φαινόμενα ποιήσωσιν αὐτὰ ἀκριβέστατα, ἢ εἰς ἐξαιρέσειν ὑποκείμενα.

Οἱ τέσσαρες οὔτοι κανόνες τοὺς ἐξῆς λόγους ἔχουσι.

A. Ἡ φύσις οὐδὲν μάτην ποιεῖ, ὅθεν, τὸ δι' ὀλίγων γινόμενον μάτην διὰ πολλῶν, ἐπειδὴ ἡ φύσις ἐστὶν ἀπλή εἰς τὰ ἐργασίας τῆς καὶ δὲν δίδει εἰς τὰ πράγματα περιττὰ αἴτια.

B. Πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὰς αὐτὰς αἰτίας τῆς ἀναπνοῆς τῶν ἀλόγων ζῶων ὅσον καὶ τῶν ἀνθρώπων, τῆς θερμότης, τόσον τοῦ πυρὸς ὅσον καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός, τόσον εἰς τοὺς πλανήτας, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Γ. Αἱ ποιότητες καὶ ιδιότητες οὐκ εἰσὶν εἰς ἡμᾶς γνωσταὶ παρὰ διὰ τῆς πείρας δι' ὃ τὸ συνεχόμενον, ὅπερ δίδουσιν ὅλαι αἱ πείραι, ἃς δυνάμεθα ποιῆσαι, ἀνάγκη νὰ λαμβάνηται ὡς κοινὴ ιδιότης ὄλων τῶν σωμάτων, ἐπειδὴ ἡ φύσις τόσον τῶν ἐκ πείρας προερχομένων, ὅσον καὶ τῶν ἀδυνάτων εἶναι πάντοτε ὁμοειδῆς καὶ ἀνάλογοις ἑαυτῇ.

A. Παππαζαφειρόπουλος.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ.

Πλησιάζει ἔτος ἀρότου ἀπέθανεν ὁ ποιητής, δι' ὃ δύναται νὰ κχυχθῆ ἡ Ἑλλάς, καὶ ὑπερηράνως νὰ εἴπῃ εἰς πάντα κα-

τήγορόν της Εὐρωπαϊκῆς ἰδοῦ ὁ ποιητής μου, κ' ἐντούτοις μένουσιν εἰσέτι ἐν τῷ σκότει τὰ περίφημα ἔργα του, ἅτινα ἡ εὐφυΐα παρεσκεύαζεν ἐπὶ τοσοῦτον σιωπηλὸν χρόνον. Διὰ τὴν βραδύτην αὕτην; Διὰ τὴν ὁ κληρονόμος τῶν μεγάλων καὶ ἀποκρύφων κληροδοτημάτων, τὸ ἔθνος, νὰ εὐρίσκηται τοσοῦτους μῆνας εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον ταύτην ἀγνοίαν; Ἄλλοτε, ἀκουσίως τοῦ ποιητοῦ, ἐδόθη εἰς φῶς ἐν τεμάχιον τοῦ μυθιστορικοῦ του ποιήματος ὁ Λάμπρος, καὶ χειροκροτηθὲν παρὰ πάντων, καὶ παράνα εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς μεταφρασθὲν γλώσσας, ἐθεωρήθη ὡς ἔργοι δυνάμενον νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὰ λαμπρότερα τοῦ Δάντου τεμάχια· φέρωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ἐξῆς στροφὴν

Βρίσκειται στ' ἅγιον Βῆμα, ἀντριχιάζει,
 Καὶ πέφτει ἐμπρὸς τοὺς γονατιστὸς χάμου.
 Μὲ τρομάρα κυττάει καὶ τοὺς φωνάζει,
 »Σὰς γνωρίζω τί θέλτε; Βίστε δικά μου.
 »Τοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο μοῦ μοιάζει.
 »Ἀλλὰ πέστε, τί θέλτε ἔσση κοντά μου;
 »Συχωρᾶτε, καὶ πᾶψτε. — Ἄμείε πέρα!
 »Δὲν εἶνε ἀκόμα Παρουσία Δευτέρα!

Ἐκ τοῦ ποιήματος τούτου, εἰσέτι ἐνεκδότου, ἔπεσε κατ' αὐτὰς εἰς χεῖρας μας ἐν ἑτερον τεμάχιον ὅθεν ἐσπεύσαμεν νὰ τυπώσωμεν αὐτὸ δίδοντας οὕτω μίαν βανίδον τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ποιήσεως, πρὸς τὸν δυσφῶντα ταύτην Ἑλλητικὸν λαόν.

Νομίζομεν περιττὸν νὰ λαλήσωμεν περὶ τῆς γλώσσης εἰς ἣν ἔγραψεν ὁ Σολωμός. Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλάκις συζητηθὲν καὶ βεβαιωθὲν χωρεῖ ἤδη πρὸς λύτην τινα. Πάντες ἤδη σχεδὸν παρεδόχθησαν ὡς γραφομένην καὶ λαλομένην, εὐγενεστέραν καὶ κενονικωτέραν τῆα γλώσσῃ, εἰς ἣν πολλάκις καὶ τοῦ Ἰταλισμοῦ ἡ γὰρ διακρίνεται, καὶ τὰ λεπτότερα καὶ διάφορα κινήματα καταλλήλως καὶ ἀρχαιοστρόπως ἐκφράζονται

Ἄλλὰ, καὶ τοὶ ὑπαρχούσης τοιαύτης, εἶνε ἐγκλημα νὰ παραδεχθῶμεν καὶ Ἑλληνικὴν τινὰ Ἑπτανησιακὴν διάλεκτον, ὡς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἡ Ἰωνικὴ, καὶ Δωρικὴ; Τίς ἀνγκινώσκων τὸν Θεόκριτον ἢ τὸν Μόσχον ἀναμιμνήσκειται καὶ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου; Τίνα δὲν γοητεύει ὁ Ἡρόδοτος; Αἱ ἐμπεριεχόμεναι εἰς τὸν Ὑμνον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν μεγάλαι καὶ ὑψηλαὶ ἰδέαι ἀμφιβάλλω ἀν ἠδύναντο νὰ ἐκτεθῶσι τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς, τοσοῦτον ἐντελῶς εἰς τὴν ποιητικὴν τῶν Σούτσων γλῶσσαν. Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι εἰς τὴν Δημώδη γλῶσσαν ἡ ποίησις ἄλλον λαμβάνει χαρακτῆρα, καθισταμένη μᾶλλον ζωηρά. Μάρτυς τούτων ἔστω ὁ διθύραμβος πρὸς τὸν *Ἑλληνικὸν λαόν* τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ὃν πρὸ τίνος χρόνου ἐχθρότις βεβαίως αὐτοῦ συνετύπωτε μετὰ τοῦ Ὑμνου πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, θέλων ἴσως νὰ δείξῃ τὸν γίγαντα ἔτι ἐκπληκτικώτερον παραθέτων αὐτῷ ἀσθενῆ νάνον. Πολλάκις εἰς τὸν Σούτσειον τοῦτον διθύραμβον ἀναφαίνονται ἰδέαι ὑψηλαὶ, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς ζωῆς ἢν δίδει ἡ γλῶσσα, μόλις προξενούσι μικρὰν ἐντύπωσιν. Ἐν τούτοις πάντες γράφοντες ἄς προσπαθῶμεν νὰ προσεγγίχωμεν τὰς δυνατὰς διορθώσεις καὶ συμπληρώσεις εἰς τὴν τῶν λογίων γλῶσσαν· μὴ δώσωμεν ὅμως τὸ φάρμακον εἰς μεγάλην δόσιν, μήπως ἡ προσδοκωμένη ὠφέλεια μετατραπῇ εἰς βλάβην.

Ἴδού οἱ εἰσέτε ἀνέκδοτοι ἐκ τοῦ *Λύμπρου* στίχοι. ὅτινας τῶν ἐκδοθέντων οὐχὶ κατώτεροι περιέχουσιν ἰδέας καὶ εἰκόνας πρωτοτύπου καὶ λαμπράς.

Ὅνειρον τῆς Μαρίας.

Μοῦ φαίνεται πῶς πάω καὶ ταξιδεύω
 Στὴν ἐρμιά τοῦ πελάγου εἰς τ' ὄνειρό μου·
 Μὲ τὸ κῆμα μὲ τοὺς ἀνέμους παλαύω
 Μοναχῆ, χωρὶς νῆσαι εἰς τὸ πλευρὶ μου.
 Δὲν βλέπω μὲ τὸ μάτι ὅσω γυριῶ
 Πάρξῃ τὸν Οὐρανὸ στὸ κίνδυνό μου.

Τονὲ τηράω, βοήθα τοῦ λέω, δὲν ἔχω
Πανί, τιμόνι, καὶ στὸ πέλαο τρέχω.

—οοο—

Καὶ ὅτε τέτοια τοῦ λέω, μέσα μὲ θάρρος
Νάσου τὰ τρία τ' ἀρτενικὰ πετιοῦνται,
Τοῦ καραβιοῦ τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ βάρος
Τρίζουν τόσο 'ποῦ φαίνεται καὶ σκιοῦνται,
Τότε προβαίνει ἀφεύγατος ὁ χάρος
Καὶ στρημωμένα αὐτὰ κρυφομιλιοῦνται.
Κ' ἔπειτα ἀπ' τὰ κρυφὰ λόγια 'πωμένα
Λάμνουν μὲ κάτι κουπιὰ τζαχισμένα.

—οοο—

Μὲ τὸ βαμπάκι τοῦ χάρου 'στὸ στόμα
Νάσου καὶ ἡ κορασὶὰ καὶ μὲ σιμώνει.
Τῆς τυλίξει ἓνα σάβανο τὸ σῶμα
Ποῦ 'στὸν ἀέρα ὀλόασπρο φουσκώνει.
Κ' ἐνῶ φουσκώνει αἰσθάνομαι τῆ βρόμα
Τοῦ λιθανιοῦ 'ποῦ τὴν καρδιά πλκκώνει.
Καὶ τὸ χέρι 'ποῦ τρέμει ὡσάν καλάμι,
Μοῦ δείχει τὸ σταυρὸ 'στὴν ἀπαλάμη.

—οοο—

Καὶ βλέπω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ βγαίνει αἶμα
Μαῦρο μαῦρο, καὶ τρέχει ὡσάν τῆ βρῦσι.
Μοῦ δείχνει ἡ Κόρη ἀνήσυχο τὸ βλέμμα
Τάχα πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήτη.
Ὅσο ἐκὰς τὰ κουπιὰ σπίζουν τὸ ζέμα
Τόσο τὸ κέντρο χέρι μου ν' αὐτῆτη.
Σοχιστέγγ' ἡ ἀστραπή σπίζει τὸ κεῖνος
Καὶ τῆς βρομῆς τὴν ἀνάλαξη ἡ κόρη.

—οοο—

Καὶ τὰ κούμπια πᾶτε ὡς περὶ ζῶντα
Μὲ τὰ νῆα σου φαίνεται πῶς μᾶται.

Και πότε τόσο ανέλπιστα βυθίζουν
 'Ποῦ μὴν ἀνοιξῆ ἢ Κόλασι φοβάσαι.
 Οἱ κωπηλάταις κατὰ μὲ γυρίζουν
 Βλασφημοῦν, καὶ μοῦ λένε ἀναθεμᾶσαι.
 Ἡ θάλασσα ἀπὸ 'πάνω μας πηδάει
 Καὶ τὸ κινάβι σύψυχο βουλιάει.

—οοο—

Μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια ἐνῶ σ' ἐκείνη
 Τῆ τρικυμᾶ 'ποῦ μ' ἀνοίξε τὸ μνημα
 Τεινάζουμαι μὲ βία καὶ δὲν μ' ἀφίνει
 Νὰ σηκώσω κεφάλι ἀπὸ τὸ κύμα.
 Βρίσκομαι ἢ ἔρμη ἀνάποδα 'στὴ κλίνη
 'Ποῦ ἄλλαις φοραῖς ἐξέσταινε τὸ κρέμα
 Καὶ πικρότατα κλαίω πῶς εἶναι δίχως
 Τὸ στεφάνι, 'ποῦ μοῦ ἔταζεν, ὁ τοῖχος. (*)

ΥΙΟ ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Διήγημα

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια καὶ τέλος. ὁρ. φυλλ. 6).

'Ανέβημεν· Μόλις εἶδε ὅλην τὴν συλλογὴν τῶν παλαιῶν
 μου ἐκείνων ὄπλων, ἐστάθη, κ' ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν ἐν θωπευτι-
 κόν του βλέμμα. Ἀνέβαινε τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα· κ' ἐν δά-
 κρυ ἔσταλαξεν ἀπὸ τοῦ βλέμαρου του. Αἴφνης ἐκινήθη πρὸς
 τὴν εἰκόνα, τὴν ὁρατὴν εἶχον τότε ἡμιτελῆ ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντος
 ἦσαν, καθὼς ἤξεύρεις, ἢ μάχη τῆς Μότχας· τὴν ἐθεώρησε μ'
 ἀπληστον βλέμμα ἐπὶ μικρόν, κ' ἔπειτα ἀνέκραξεν :

(*) Ἦταν ὁ τοῖχος εἶνε δίχως τὸ στεφάνι. ποῦ μοῦ ἔταζεν ὁ πλανή-
 σης καὶ ὅπως τὸ ἐννοεῖται ἐκεῖ. Σ. Ἐκ.

— Εὗγε ! ἰδοὺ ! οἱ Ῥῶστοι σχηματίζουν τετράγωνον· τὸ ελαφρὸν ἰππικὸν προσβάλλει πλῆγίω. Ἄ ! μάλισια ! ἰδὲ, πῶς τὰς ἀπέκρουσαν, τὰς πτωχὰς τὰς σφῆκας ! . . . Ναί !] ἀλλὰ τὰ προσβάλλουν κατὰ μέτωπον τόρα αὐτὰ τὰ χονδροβάρελλα ! Μάλιστα . . . μάλισια ! Ἦμην κ' ἐγὼ, τί διάβολον ! Ἄ ! ἰδοὺ τους, τοὺς θωρακοφόρους ! Τὸ καυμένον τὸ ῥωσσικὸν τετράγωνον ! κατετροπώθη, ἠρανίσθη ! . . . στάκτη ἀδελφέ ! κατὰ κράτος ! . . .

Κ' ἐκίνησε τόσον βιαίως τὸν βραχίονά του εἰς ταύτας τὰς λέξεις, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κατατροπώσῃ καὶ αὐτὸς καὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὸν ὀκρίβαντα καὶ ὅλα τὰ παροπύμενα. Ἐμεινεν ἔτι μίαν στιγμὴν θωόμενος τὴν εἰκόνα μου, εἶτα δὲ στραφείς πρὸς ἐμέ :

— Σὰς χρεωστῶ, μ' εἶπε, μίαν τῶν ἁραιότερων στιγμῶν τῆς ζωῆς μου· εἶθε ὁ ἄνθρωπος τῆς καρδίας μου· ἡ κόρη μου εἶναι ἰδική σας καὶ ἰδική μου ἐπίσης.

Ἦδη δὲ μ' ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἀνεμφιβόλως θὰ μ' ἔπνιγεν, ἂν δὲν ἐφώναζα ἐγκαίρως.

— Ἀλλά . . . ἂν ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας, ἐπανάλαβε. Δίδω τῆς Ζηνῆς σαράντα χιλιάδας φράγκα πρεῖκα, καὶ τῆς ἐπιφυλάττω τὸ διπλοῦν δι' ἀργότερα. Τί λέγετε ; σὰς φθάνει ;

— ὦ ! συνταγματάρχα ! εἶπον ἐγὼ, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἄλλ' ἀφῆτε νὰ σὰς εἶπω κ' ἐγὼ . . .

— Τὴν ἰδικὴν σας κατάστασιν ; Ἄ ! μπά ! τί διάβολον ! Ὅσα κερδίζετε καὶ σεῖς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ;

— Ἐξ χιλιάδες φράγκα σχεδὸν κατ' ἔτος.

— Μπρέ ! σεῖς θὰ ἦθετε πλουσιώτερος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐξ καὶ δύο γίνονται ὀκτώ. Θὰ ἔχετε λοιπὸν ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα εισόδημα. Ἐ ! κ' ἡμεῖς, μὲ τὴν γοργάν μου, προσέθηκα στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, θὰ ἔχωμεν πάλιν ὡς ἑπτὰ χιλιάδες φράγκα. Μὴς φθάνουν καὶ μᾶς περισσεύουν, ἔ ; πῶς λέ-

γεις καὶ σὺ γυναῖκα; Ὡς εἴμεθα λοιπὸν εὐτυχεῖς ὅλοι, ὡσάν βασιλεῖς!

Καὶ μ' ἔτεινεν ἐκ νέου τὰς ἀγκάλας· ἀπέφυγον ὁμῶς τὴν περίπτωξίν του τχύτην, ἀρπάζων τὰς δύο του χεῖρας, καθότι εἰς τὴν ἐξελπίν του ἐκείνην εἶμαι βέβαιο; ὅτι ἤθελε μ' ἀφήσει ἄπνουν.

— Λοιπὸν τὰ εἶπαμεν! προσέθηκε κλονίζων με ὄλον. Ὡς πρὸς τὴν Ζεννήν, τὸ πρᾶγμα εἶναι μέλι γάλα, τὸ ἔννοεῖς καὶ μόνος σου. Ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα σας δέ, ἐξηκολούθησε στρέφων πάλιν πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμοῦς του, εἶναι πραγματικὸν ἀριστούργημα· μόνον...

— Τί;

— Νά! δὲν κάμνετε ὅσον πρέπει ἀσχήμους τοὺς Ῥώσους σας. Ἐκτοτε ἀπέκτησα ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅσῳ πρότερον δὲν ἤξευρα πῶς νὰ εἰσέλθω. Βλέπων οὕτω συγχρότερον τοὺς γείτονάς μου, ἐξετίμων αὐτοὺς καθ' ἑκάστην ἔτι περισσότερον. Ὁ γηραιὸς ἐκεῖνος στρατιωτικὸς ἦτο μία χρυσῆ ψυχὴ· ἡ σύζυγός του, καὶ τοι ὀλίγον ἐρωτότροπος, ἦτον ἐν ταύτοις πολλὰ καλὴ γυνή· ὡς πρὸς τὴν Ζεννήν δέ, ἦτον ἄγγελος. Ὁ συνταγματάρχης ἤρχετο συχνάκις εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, καὶ ἀνέκραζε πάντοτε, βλέπων τὴν εἰκόνα μου.

— Λαμπρόν! θαυμάσιον! Οὐχ ῥέεις πῶς ὅλ' σοῦ ὁμιλήσῃ!.. ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀσχήμοι οἱ Ῥώσοι σου.

Ἐπειδὴ δὲ μ' ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοὺς ἠράνισα, ἐκεῖνο; τοὺς ταλαιπώρους Ῥώσους· ἀπὸ μὴ ὠραίους τοὺς ἔκαμα ἀσχήμους· ἀπὸ ἀσχήμους φρικώδεις, ἀπὸ φρικώδεις ἀποτροπαίους. Ἔτελος πάντων κατήντησαν βαθμικῶν πραγματικὰ γελοιογραφήματα, καὶ ἡ εἰκὼν μου εἶχε καταστραφῆ ἐντελῶς. Ἀλλ' ἀδιέφορον· ἐγὼ ἰπτάμην μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, καὶ ἐπλησίαζον ἐκάστην ἡμέραν περισσότερον εἰς τὴν γῆν τῆς ἰπαγγελίας...

— Ἀλλὰ φίλτατέ μου, εἶπον εἰς τὸν Μάξιμον, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μὲ φαίνεται πολὺ λυπηρὰ, καὶ ἔω; τόρα μὲ φαίνεται μάλιστα τὸ ἀλεξιβρόχιον θεῖα πρόνοια δι' ἐτέ.

— Καλὰ, φίλε μου, εἰς σὲ τοιοῦτοτρόπως φαίνεται τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ περιμένει τὸ τέλος, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πῶς ἐπεσφραγίσθη τὸ ὄλον. Ἦτο πέμπτη, καὶ τὸ ἐπόμενον σάββατον εἶχεν ὀρισθῆ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Ἐτρέχα ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην προφυλαττόμενος κατὰ τῆς βροχῆς διὰ τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ ὄργάνου, τὸ ὁποῖον μ' εἶχε γίνεϊ προσφιλέ· εἶχον δὲ ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου τελευταῖα τινὰ πράγματα, καὶ ἐπέστρεφον, θαλπόμενος μὲ τὰς ὠραιότερας χιμαίρας, καίτοι στάζων ὄλας ἀπὸ τὴν βροχὴν, ὅτε αἰσθάνομαι βραχίονά τινα διερχόμενον ὑπὸ τὸν βραχίονά μου. Συγχρόνως δὲ μ' ἔλεγε φωνὴ τις, γλυκεῖα ὡς αὐλό; :

— Κύριε, κύριε! σᾶς παρακαλῶ . . .

Ἐρρίψα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς συνοδοῦ μου· ἦτο εἰς τῶν μικρῶν ἐκεῖνων πειρασμῶν, οὔτινες εἶναι πραγματικῶς δαίμονες ἀπωλείας· ῥίς ἀνεσυρμένη, χεῖλη λεπτὰ καὶ μειδιῶντα, ἐνδυμασία ἐπιτετηδευμένη καὶ ποικιλόχρους, τὰ πάντα ἦσαν σύμφωνα πρὸς σχηματισμὸν του.

— Κύριε, ἐξηκολούθει, προσαρτωμένη εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ πηδῶσα ὄλον ἐν πλησίον μου, κύριε, εἰσθε εὐγενής, αὐτὸ φαίνεται, εἰσθε κομψός. . . Δὲν θὰ προστατεύσετε ὄλιγον κ' ἐμὲ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν μου; τὴν πτωχὴν τὴν ἐνδυμασίαν μου, ποῦ τὴν ἐφόρετα σήμερα πρώτην φοράν. . . Κ' ἔπειτα δὲν μὲ πολυμέλλει καὶ τόσον διὰ τὰ φορέματα μου, . . . ἀλλὰ θὰ λάβω τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμω δύο βήματα μαζύ σας.

Δὲν ἠδυνάμην, εὐπρεπῶς, ν' ἀποβάλλω τὴν γυναικῆ ἐκείνην, καὶ νὰ τὴν ἀφήσω τοιοῦτοτρόπως ἐκτεθειμένην εἰς τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον. Ἐθαδίξομεν λοιπὸν οὕτω, αὐτὴ μὲν πηδῶσα, καὶ φλυαροῦσα ὄλον ἐν, ἐγὼ δὲ μειδιῶν πρὸς τὴν παιδρὴν ἐκεί-

νην ἀδολεσχίαν της, ὅτε, φεῦ ! , ἐνῶ ἐστρέφομεν γωνίαν τινα, βλέπω ἐξαίφνης, δέκα βήματα ἐμπρός μου, μάντευσε τόρα, μάντευσε, ἂν ἤμπορῆς, ποῖον ;

— Τὸν μέλλοντα πενθερόν σου ;

— Ὄχι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ μέτωπον τὸν συνταγματάρχην, τὴν γυναῖκά του, καὶ τὴν Ζεννήν. Ἀπεινάχθην βιαίως, ἐν' ἀποσείσω τὴν λείαν μου, αὐτὴ ὄμως, μᾶλλον ἴσως ἐκ διαβολικῆς τινος κακεντρεχείας, ἢ διότι ἐφοβεῖτο τὴν βροχὴν, προσεκολλήθη τόσον σφιγκτὰ εἰς τὸν βραχίονά μου, ὥστε ἐκὼν ἀέκων ἔμεινα, ὡς εὐρέθην, συμπεπλεγμένος μετ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἡ οἰκογένεια ὀλογὸν ἐπλησίαζε. Μ' ἀνεγνώρισεν, ἔκαμε παράδοξόν τι κίνημα, ἐστάθη ἐπὶ μικρόν, καὶ ἐξηκολούθησε βαίνουσα εἰς προὔπαντησίν μου. Ὅτε δὲ διέβαινε πλησίον μου, ὁ συνταγματάρχης κατεβίβασε τοὺς ὤμους του καὶ μὲ κατεμέτρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, τὸ γόνατον ἐμόρφασε μορφασμόν τινα καταφρονήσεως· ὡς πρὸς τὴν Ζεννήν δὲ, ἠρθῆρας, ἔκυψε πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ ἐφάνη συστέλλουσα τὰς πτέρυγας της. Οὕτω δὲ ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς χωρὶς νὰ ἐπιστραφῶσι διόλου. Ἐγὼ, ἔμεινα ἀπολιθωμένος εἶχον αἰσθανθῆ τὰ πάντα.

— Ἡξεύρεις, τί ἔκαμες τόρα ; εἶπον εἰς τὴν κόρην ἐκείνην.

— Ἐκαμα λοιπὸν τίποτε ;

— Ἐγινες ἀφορμὴ ν' ἀποτύχη ὁ γάμος μου.

— Καὶ παραπονεῖσθε δι' αὐτὸ, ἀχάριστε ;

Προσεπάθησα πάλιν ν' ἀποσπασθῶ.

— Δὲν σᾶς ἀφίνω, ὄχι ! ἀνέκραξεν ἐκείνη, σφιγγομένη δ-
λαις δυνάμεσιν ἐπάνω μου· εἶσθε τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου καὶ εἰς
ζωὴν καὶ εἰς θάνατον !

Ἐκλεισα ὀρμητικῶς τὴν κατηραμένην αὐτὴν μηχανὴν, τὴν
ἔθραυσα ἐπὶ τοῦ γόνατός μου, καὶ ἔρριψα τὰ θρύμματα εἰς τὸ
μέσον τῆς ὁδοῦ. Ἡ βροχὴ κατέπιπτε ποταμηδόν.

— Ἐγὼ σὲ σώζω, καὶ σὺ μὲ κάμνεις μούσκειμα ! ἀνέκραξε

τὸ δαιμόνιόν μου, ἀφίον με τέλος πάντων καὶ βάλλον θορυ-
 βωδέστατον γέλωτα. Τὴν ἤκουσα δὲ ὑποτονθούζουσαν, ἐνῶ
 ἀπεμακρύνετο :

« Σ' ἔσπασαν, — τί τρέλλα!

Πτωχή μ' ὀμπρέλλα . . . »

Ἐδραμον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνταγματάρχου· κλειστή ἡ θύρα
 τῆς. Ἐκλείσθην λοιπὸν κ' ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πιστεύων,
 ὅτι ἤθελεν ἔλθει νὰ μοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι
 ταύτῃ ἤρχισα πάλιν νὰ καλλωπίζω τὰ στόματα καὶ τὰς μύ-
 τας τῶν δυστυχῶν Κοζάκων μου· κανεὶς ἐν τούτοις δὲν ἦλθε.
 Δὲν εἶδα πλέον κανένα οὔτε ἔξω οὔτε εἰς τὰ παράθυρα· εἶχον
 μετοικίσει ἐν ἀγνοίᾳ μου, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὔτε τὴν νέαν
 αὐτῶν διεύθυνσιν. Εἶχον πεισθῆ δηλ. καὶ ὁ συνταγματάρχης,
 καὶ ἡ Ζεννῆ καὶ ἡ μήτηρ τῆς, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ ἐρωμένη
 μου, καὶ ὅτι μ' εἶχον συλλάβει, ἐπομένως, εἰς εὐτυχῆ τινα
 συνέντευξιν μετ' αὐτῆς . . . μήπως ἠδυνάμην, δυστυχῶς, νὰ
 τοῖς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον;

— « Ἐννοεῖς τώρα; » μ' εἶπεν ἐπὶ τέλος ὁ Μάξιμος, ἀπο-
 συρόμενος ἀπὸ τῆς σκέπης τοῦ ἀλεξίθερχίου μου καὶ βρεχό-
 μενος οὕτω μετὰ πικρᾶς τινος χαρᾶς ὑπὸ τῆς καταπιπτούσης
 ραγδαίας βροχῆς.

Α. Σ. Β.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Εἰς τὸ πέμπτον φύλλον τοῦ *Ἀθηναίου* εἶδον βεβαίως οἱ ἀνα-
 γινώσται ἡμῶν ἔκθεσιν τῆς τελεθείας ἐν Παρισίοις παρα-
 στάσεως τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν
 Ὀρλεάνῃ ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς· θέλοντες σήμερον νὰ δώσωμεν
 εἰδιάν τινα τοῦ ἀριστουργήματος, τούτου τῆς ἀρχαίας δραμα-

τικῆς ποιήσεως, προσέτι νὰ καταστῶμεν ὠφέλιμοι εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων ποιητῶν ἐπιληφθέντας τῆς κατασκευῆς δράματος, ἄλλως τε δυσχερεστάτου ἔργου, μετεφράσαμεν τὴν κρίσιν καὶ ἀνάλυσιν Γάλλου σοφοῦ τοῦ κυρίου Patin ἐπὶ τῆς ῥηθείσης τραγωδίας, λαβόντες αὐτὰ ἐκ τοῦ συγγράμματός του *Etudes sur les tragiques Grecs*. θὰ ἐθεωρούμεθα δ' εὐτυχεῖς ἂν ἠδυνάμεθα προσέτι νὰ συντελέσωμεν καὶ κατὰ τι εἰς ὑπόδειξιν τοῦ τρόπου τῆς ἐξετάσεως τῶν δραμάτων εἰς τοὺς ἡμετέρους τῆς ποιήσεως κριτάς. Καὶ τοῦτο λέγομεν, λαβόντες ἀφορμὰς πολλάκις, ἰδίως δὲ τελευταῖον ἐκ τῆς ἐπικρίσεως τῆς Βικασίας ὑπὸ τοῦ Κυρ. Ἡλία Σ. Σταθοπούλου, ὅστις εἰς βιβλίον ἐκ δέκα περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, καὶ ἐπικαλούμενον αὐτοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ 1857 τὰ ἐπεισόδια κτλ. κατακρίνει ὅλως ἀπρεπῶς καὶ ἀναγώγως τὸν Κυρ. Βερναρδάκην, περιοριζόμενος ὡς εἰς ἄξονα ἐντὸς τῆς Γραμματικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ἐκδικήσεως περιστρεφόμενος περὶ αὐτήν. —

Ἀλλῆλας ἀριθμὸς ἐτῶν χωρίζει τὸν Οἰδίποδα τύραννον ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶν, καὶ ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν συμβεβηκότων καὶ πιθανώτατον ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν τῆς συνθέσεως ὁ ἥρωα καὶ ὁ ποιητὴς ἐγγήρασαν ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης τραγωδίας· τούτου ἕνεκα, εἰς τὴν τελευταίαν, μετὰ ἀντικειμένου νόου, τρόπος διόφορος ἀναφαίνεται.

Ἀναγκάτως δὲ, οἱ Ἕλληνας τραγικοὶ πάντοτε τὴν αὐτὴν δραματικὴν ὕλην διέπλασαν ἕκαστος κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὕφους. Ἀπαντᾷ τις εἰς αὐτοὺς πάντοτε, ὡς ἐν γένει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεᾶτρον τὴν εἰραρμένην, ἥτις κινεῖ τὸ πάθος, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν. Ἐν τούτοις ἡ τυραννικὴ αὕτη δύναμις φαίνεται ἤδη ἐπίκουρος καὶ εὐεργετικὴ διαλλαχθεῖσα τέλος μετὰ τοῦ Οἰδίποδο, εἰσάγει τὴν γαλήνην εἰς τὴν θορυβηθεῖσαν συνείδησίν του· παραμυθεῖ διὰ τῶν φροντίδων τῆς θυγατρικῆς στοργῆς καὶ τρυφερότητος· τὰ δεινὰ τῆς τυφλώσεως καὶ ἐξο-

ρίας του· επιτρέπει αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ζωῆς, καὶ τὸν χειράγωγει μέχρι τοῦ τάφου του, ἀσύλου ἐπιθυμητοῦ καὶ συγχρόνως ἐνδόξου, ὠραίου ἄθλου νίκης, ὅπερ διαμφισβητοῦσι ματαίως οἱ ἐχθροὶ του, καὶ δι' οὗ ἀνταμείβει μεγαλοπρεπῶς τὰς εὐεργεσίας φιλοξένου ἔθνους. Τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος κατέστησαν εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον Οἰδίποδα ἤττον ἀμαυρά· ἡ φρίκη καὶ τὸ σπαρακτικὸν πάθος εἰσὶν ἠλαττωμένα· ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ εἶδος τι θρησκευτικῆς γαλήνης, συγκινήσεις σφοδραὶ καὶ γλυκεῖαι, διαφέρον ἤρεμον, ὅπερ μετὰ χάριτος ἐπιδέχεται τὰς μακρὰς ἀναπτύξεις καὶ αὐτὰς τὰς ταυτολογίας· ἀπεικονίσεις τρυφερώτεραι μετὰ λογικοῦ ὠριμωτέρου ὑποδεικνύουν τὸ γῆρας τῆς μεγαλοφυΐας, γῆρας θαυμάσιον, πρὸς ἃ μέγας τις τραγικὸς ἐτόλμησε νὰ παραβάλῃ τὸ ἑαυτοῦ, καὶ περὶ οὗ εἶπε τοσοῦτον εὐγλώττως· «*Οὕτως ὁ Σοφοκλῆς ἑκατονοῦτης ἔτι ἔθελε τὰς Ἀθήνας, οὕτως ἀνέβραζεν εἰσέτι τὸ γηραιὸν του αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ὅτε στεροχωρομένων τῶν δικαστῶν του, ὁ Οἰδίπους ἐκέρδιζε ἀπάσας τὰς ψήφους των* ».

Tel Sophocle à cent ans charmaît encore Athènes ;

Tel bouillonnait encor son vieux sang dans ses veines ecc.

Οὕτε κατὰ τύχην οὕτε ποιητικῇ ἀδείᾳ δίδει ὁ Κορνήλιος ἑκατὸν ἔτη εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶν. Ἐπαναλαμβάνει ὅ,τι σχεδὸν εἶπεν ὁ Βαλέριος Μάξιμος «*Prope centesimum annum attigit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipo Coloneo scripto* ». Ἐξ ἐτέρων ἀρχαίων μαρτυριῶν συνδιαζομένων πρὸς ἀλλήλας, ἐξάγομεν ἐπίσης ὅ,τι διηγούνται περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς τραγωδίας ταύτης, ἢ τοῦλάχιστον μιᾶς τῶν σκηνῶν τῆς, εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ὁ Σοφοκλῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του ὑπεράσπισεν ἑαυτὸν, ὅχι, ὡς ἀναφέρει ὁ Κικέρων καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ Πλούταρχος, κατὰ τῶν υἱῶν του, ἀλλὰ κατὰ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, Ἰοφῶντος καλουμένου, ὅστις ἐζήτηε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν

διοίκησιν τῆς περιουσίας. Ποῦ ἐστηρίζετο ἡ τῆς μωρίας κατηγορία ἦν τοσοῦτον θριαμβευτικῶς ἀπώθισεν; Ἄραγε, ὡς λέγει ὁ Κικέρων, ἐπὶ τῆς ἐπελθούσης ἕνεκα τοῦ γράτος ἀμελείας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας του, ὅπερ δὲν δύναται νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὰς ἐλεγχθείσας εἰς αὐτὸν, ἀδίκως ἢ δικαίως, φιλαργύρους ἐπιθυμίας; Ἄρα γε, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ μόνου του βιογράφου καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοράνου, ὅστις φαίνεται ἀκολουθήσας τὸν αὐτὸν συγγραφεῖα, ἐπὶ τῆς φιλοστοργίας του διὰ τι τέκνον τοῦ φυσικοῦ του υἱοῦ Ἀρίστωνος, φιλοστοργίας, δυναμένως νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς διακινδυνεύσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ νομίμου του υἱοῦ; Τὸ τέκνον τοῦτο, περιφνημον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὸ ὄνομα Σοφοκλῆς ὁ νέος, μόλις εἶχε γεννηθῆ, ἢ, τὸ μᾶλλον σύμφωνον πρὸς ὅ,τι γινώσκωμεν ἄλλως περὶ αὐτοῦ, ἦτο ἤδη μέγαν, ὅτε ἀπώλεσεν τὸν πατέρα του· ὁ πάππος του λοιπὸν ἐπροσπάθησεν, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ τῷ ἀσφάλισῃ τὰ συμφέροντα τῆς νομιμότητος, ἐγγράφον αὐτὸ εἰς τὸν κατάλογον τῆς πατρίας, ἢτοι πολίτην Ἀθηναίων Ἄρα γε ἐνώπιον ταύτης τῆς πατρίας, ἦτις δὲν ἐδέχθη, ὡς φαίνεται τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἰσρώντος ἐνστάσιν, ἢ ἐνώπιον ἐτέρου δικαστηρίου, εἰς δὲ ὁ Ἰσρὼν ἤθελε ἀναφέρει τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρὸς του, ἐγκληθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀλογίᾳ, ἐσυζητήθη ἢ κατασταθεῖσα τόσον περίφημος δίκη ἕνεκα τοῦ ὀνόματος τοῦ Σοφοκλέους, καὶ διὰ τοῦ εἶδους τῆς ὑπερασπίσεως πρὸς ἡν ὁ Σοφοκλῆς κατέφυγεν;

Ταῦτα πάντα εἰσὶ προβλήματα, ἅτινα κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους, καὶ ἐν τῇ σοφῇ Γερμανίᾳ, ἐβασανίσθησαν, ἀλλ' ἅπερ τὸ κενὸν καὶ ἀνεπαρκές τῶν διδομένων δὲν ἐσυγχώρει νὰ λυθῶσιν. Τὸ νὰ θέλῃ τις, ἐπὶ ὑποθέσεων ἀνδρῶν πεπαιδευμένων βασιζόμενος, ν' ἀνιχνεύσῃ ἀπάσας τὰς λεπτομερείας σκοτεινῶν τινῶν πραγμάτων, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ προχωρῇ μακρότερον τοῦ ἐπιτροπομένου εἰς τὴν περιέργειαν τῆς κριτικῆς. Ἐν τούτοις καὶ τὸ νὰ δυσανασχέτῃ κατὰ

τῆς ὑπάρξεως τῶν πραγμάτων τούτων, ὡς συνέβη κατὰ τὴν περὶ τούτων ταύτην, ἕνεκα τοῦ δυσνοήτου αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλως ἔχουσι τὸ κῦρος σεβαστῶν συγγραφέων, εἶναι ὑπερβολὴ σκεπτικισμοῦ. Ἄς πιστεύσωμεν ὡς τὸ πλῆθος, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀκριβεῖς περὶ τοῦ πράγματος πληροφορίας, καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς δίκης τοῦ Σοφοκλέους, καὶ τὴν εὐγλωττον αὐτοῦ συνηγορίαν· «Ἐὰν εἶμαι Σοφοκλῆς δὲν δύναμαι νὰ παραφρονήσω, ἐὰν δὲ παραφρονῶ, δὲν εἶμαι Σοφοκλῆς». Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου προσθέτει ὁ βιογράφος του, ὁ ποιητὴς ἀνεγνώσεν εἰς τοὺς κριτὰς του τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ, ἣ κάλλιον εἰπεῖν, ἕνα χορὸν τοῦ δράματος τούτου καθιερωμένον πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Κολωνοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. Ἐὐ εἶδος τοῦτο τῆς ὑπερασπίσεως δὲν εἶνε τοσοῦτον ἔκτακτον, τοσοῦτον ἀπίθανον, ὅσον ἐφάνη εἰς τινὰς. Οἱ Ἄθηναῖοι, ῥήτορες δὲν ἀνεμίγνουν ποιητικὰ ἀξιώματα εἰς τοὺς σπουδαιότερους λόγους των; Δὲν διετηρήθησαν παρ' αὐτῶν τινὰ χωρὶα τραγικῶν; Καὶ ἂν πάλιν τὰ ἐξ αὐτῶν διασσωζόμενα δὲν ἀπεδείκνουν τοῦτο, δὲν θὰ ἤρχουν πρὸς βεβαίωσίν του αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀριστοφανείου Δανδίνου (1) περὶ τῶν διασχεδάσεων τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾧ ὁ δικάζων λαὸς, καίτοι κερδίζων τὸ τρίβολόν του, οὐδ' ἄλλως ἠνῴσει νὰ ἐνοχλῆται, καὶ νῦν γινώσκοντι πρὸς πάντα διάδικον, γνωρίζοντα νὰ φαιδρύνῃ τὴν ὑπόθεσίν του;

Κὰν Οἰαγρος (2) εἰσελθὼν φεύγων, οὐκ ἀποφύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
Ἐκ τῆς Νιόβης; εἶπε ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολιξας.

(Ἀκολουθεῖ.)

(1) Ὁ Γεώργιος Δανδίνος εἶνε κωμῳδία τοῦ Μιοῖρου, κύριον σκοπὸν ἔχουσα τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν δοθειτῶν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου 14 πανηγύριον εἰς Βερταλίαν κατὰ τὸ 1668. Δανδίνου δὲ Ἀριστοφάνειον λέγει τὸν Κλίωνα, οὗ τολμηρότατα ὁ Ἀριστοφάνης καθάπτεται.

(2) Οἰαγρος ὑποκριτὴς ἀγαθὸς ἦν δραμάτων τραγικῶν ὑπεκρίθη τὴν

ΕΟΡΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝ ΡΩΜΗΙ.

Ὁ Τουρκουάτος Τάσσοσ ἀπὸ τοῦ ὑψώματος τοῦ Ἁγίου Ὄνο φρίου πρὸ 300 σχεδὸν ἐτῶν ἔγραφεν. *« Ἄσμα μου, ὅταν ἀποθάνῃ τὸ ἀσθερές μου σώμα, ἄς δοθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τὴν ψυχὴν μου ὃ φοῖτιξ καὶ ἡ αἰωνία σου δόξα »* καὶ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ὁ μέγας ἀοιδὸς τοῦ Γοφρέδου ἀπέπεμπε τὸν τελευταῖον ρεναγγὸν κατὰ τὴν 25 Ἀπριλίου 1512. Ὁ τάφος του ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην εὐτελής, καὶ ὁ ὀδοιπόρος ρθάνων εἰς τὴν Ῥώμην ἔβλεπε πενιχρὰν πλάκα ἐνθύμιζουσαν, ὅτι ἐκεῖ ἀνακλύεται ἐκεῖνος, ὅστις *« Ἐψάλε τὰ εὐσεβῆ ὄπλα καὶ τὸν στρατηγὸν, ὅστις τὸν μέγαν τοῦ Χριστοῦ ἠλευθέρωσε τάφον. »*

Ὅ,τι διέμεεν ἐξ αὐτοῦ, διετηρεῖτο μετὰ φιλοτίμου προφυλάξεως, καὶ ἂν ὁ ἄνεμος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δὲν κατέρριπτε τὴν δρῦν, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ἐζήτει ὁ μάρτυς ἡρεμίαν καὶ ἀνακούφισιν τῆς μεγαλοφυίας του, ἤθελε διαμένει εἰσέτι παρὰ πάντων σεβομένη. Ἢδῃ ἡ πλάξ ἐκείνη ἀντεκατέστη διὰ μεγαλοπρεποῦς μνημείου, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ γλύπτου Φάβρις. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν μένον ὡς ἀπλῆ ἐπιθυμία, ἤδη ἐπραγματοποιήθη. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ τελετῆ, ἣτις ἐγένετο τὴν 25 τοῦ εἰρημέιου Ἀπριλίου, ἐωρτάσθη μεθ' ὄλης τῆς πομπῆς, ἣτις ἠδύνατο νὰ δοθῇ πρὸς ἐπανόρθωσιν μακροχρονίου ἐλλείψεως. Ὑπῆρξεν εἶδος τι τῆς ἐπισήμου λυπηρᾶς ἐορτῆς τῆς τελεσθείσης πρὸ 262 ἐτῶν, ὅτε ὁ βασιανισθεὶς καὶ τσαῦτα ἐν τῷ βίῳ ὑποστάς ποιητῆς ἀντεμείβετο διὰ ἐπικηδείου πομπῆς, εἰς ἣν συμμετέσχον οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες

Νιόβην ἢ τοῦ Σοφοκλέους ἢ τοῦ Αἰσχύλου. Ἡ ἐρμητεία αὕτη « Καὶ ἂν ὁ ὑποκριτὸς Οἰαγρὸς εἰς δίκην εἰσέλθῃ δὲν ἀπολύεται πρὶν ἢ ἀπαγγεῖν αὐτῷ ἡμᾶς τὸ ὠραῖον τεμάχιον τῆς Νιόβης ». Ἀριστοτ. Σφῆαις 580.

τῆς Φώκας. Ἡ κόνη του μεταχομισθεῖσα ἐκ τοῦ μέρους ὅπου μέχρι τοῦδε ὑπῆρχε, καὶ εὐλογηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἱερέων, κατετέθη εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, ὅπερ θέλει μείνει μάρτυς τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν ὁ ἡμέτερος αἰὼν αἰσθάνεται πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνδρας, οἵτινες συνετέλεσαν εὐγενῶς πρὸς εὐκλείαν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος.

(Lecture di Famiglia).

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α.

Πασιγνώσον ὑπάρχει ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀνέκαθεν ἐπὶ νήσων καὶ χερσονήσων, ἤγγου ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐν μέρει δὲ καὶ ἐπὶ ὄρεινῶν τόπων ἐστήριξε τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ναυτικοῦ πρὸ πάντων ἐσώθη κατὰ καιροὺς, ἰσχύον ἱκανῶς μεταξύ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸ μεγάλων καὶ κατακτητικῶν λαῶν. Διὰ τῆς ναυτιλίας σχετιζόμενον τὸ ἑλληνικὸν μετὰ πάντων τῶν ἄλλων ἔθνῶν προώδευσεν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν μεγαλόδοξον εὐνομίαν καὶ ἀπόκτισε πάντα σχεδὸν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μεσογείου, ὅθεν ἐλάμβανε πλείστην ὠφέλειαν.

Ἡ ἱστορία δεικνύει ἀρχούτως πόσον ὠφελήθη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος πάντοτε ἀπὸ τῆς ναυτικῆς δύναμιν κατὰ τοὺς κινδυνώδεις καιροὺς. Ἄν ἡ ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία, ἔχουσα πάντοτε πολλοὺς ναύτας καὶ λι-

μένος και ξυλείαν ναυπηγήσιμον και τὸν ἀναγκαῖον πλοῦτον, εἶχε συγχρόνως τὴν δέουσαν πρόβλεψιν, ἵνα διατηρῆ μεγάλην δύναμιν ναυτικὴν, ὅπως ἀντέχῃ ἐπιτυχέστερον πρὸς τὰς ἀδίκους προσβολὰς τῆς Μωαμεθανικῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ τῆς τότε Δύσεως καὶ Ἄρκτου, τίς ἀμφιβάλλει, ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐσώζετο μέχρι νῦν ἀπόρθητον, διαφυλάττον, ὡς τις ὄχυρός ὀμφαλὸς τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν, τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν ἔθνους ;

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πρωτεύουσας τοῦ ἔθνους οὐδεμία ἐπανάστασις αὐτῶν ἐπέτυχεν ὅπωςδῆποτε, εἰμὴ ἐκείνη, καθ' ἣν εὐρέθησαν ἔχοντες ναυτικὴν τινα δύναμιν ἐκ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῆς Ἰδρας, τῶν Σπετζῶν, τῶν Ψαρρῶν καὶ ἄλλων τινῶν τόπων. Ἄνευ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ ναυτικοῦ τούτου, ὡς πάντες ὁμολογοῦσι, δὲν ὑπῆρχε σήμερον βασιλεῖον Ἑλληνικόν.

Διὰ ταῦτα καθίσταται περιέργος καὶ διδακτικὴ ἡ τῆς Ἰδρας ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὁ μακαρίτης πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος Δημ. Κριεζῆς, Ἰδραῖος, συνέλλεξεν ἐπιμελῶς καὶ συνέγραψε μετὰ προσοχῆς. Ὁ μακαρίτης, πρὸ τοῦ θανάτου του ἐξέδωκε τὴν 29 Μαρτίου τοῦ 1842 τὴν Ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου, ἀλλ' ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀνεβλήθη ἐκ διαφόρων αἰτίων. Ἡ δὲ παρούσα ἐκδοσις ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν ὑποφαινομένων υἱῶν αὐτοῦ, γίνεται κατὰ τι τελειότερα, προστεθειῶν τινῶν ἀναγκαίων σημειώσεων.

Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, περιέχοντος ὑπὲρ τὰ 20 τυπογραφικὰ φύλλα, προσδιορίζεται εἰς δραχμὰς τέσσαρας, πληρωτέας μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλίου.

Τὸ παρθεϊκόν της στῆθος μόλις τὸν πάλιν τὸν πρῶτον
Τῆς ἀγάπης συνηθάρθη·
Ἡ παρθένος της καρδία
Πρὸς τὸν βίον ἐμειδία,
Πλὴν... κατώχουσε τῆς μοῖρας ἡ ζηλία τῶν ἐρώτων
Κ' ἐμαράρθη!

—οοο—

Τί τοῦ κήπου σου μᾶς βίπτεις, Πλάστα, εἰς τὴν γῆν τὰ κάλλη;
Τὰ ἀμάρταντά του ἄρθη;
Ἐδῶ θὰ φθορήσ' ἡ μοῖρα
Τὰ μαγευτικά του μέρα,
Ἐδῶ, μόλις ἡ προή της ἕκαστον αὐτῶν προσβάλη,
Ἐμαράρθη!

—οοο—

Ἄρθος εἶρε ἡ νεότης, ἄρωμα τὸ κάλλος εἶρε!
Μόλις τίς τ' ἀγνὰ ὠσφράρθη
Καὶ ἠμικλειστά του χεῖλη,
Ἰδοῦ! ἔφθασε κ' ἡ δειλία
Τῆς ζωῆς του, καὶ ματαίως κρᾶζει: « Ἄρθος θάλλων μεῖρε »
Ἐμαράρθη!

—οοο—

Ἄρ ἀπέθανες, Θεώρη, ἔνδον τάφου καὶ ὑπνώττις
Καὶ σὲ σκέπουν πένθιμ' ἄρθη,
Πλὴν... ποῦ ἄφησες ἐκεῖνον, —
Ἐρμαιοῦν δεινῶν καὶ θρήνων —
Οὐτινος ὁ βίος ἤδη ἔγειν' Ἄδης, κ' ἡ νεότης
Ἐμαράρθη!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ:

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΟΥ.

Φεύγω, φίλοι. . . με λύπην ἀγίτω
 Τὴν ὥρᾱν αὐτὴν παραλλᾶν
 Ἦλθ' ἡ ὥρα σκληροῦ χωρισμοῦ μας
 Χεῖρας δότε μοι . . ἔχετ' ὑγείαν.
 Στενάξω . . εἰς μάζην! . .
 Θὰ φύγω . . θ' ἀφήσω
 Καρδίαν Φιλτάτην
 Μακρὰν τῆς γὰ ἴησω.
 Ποῦ πρῶτα μακρὰν τῆς δὲν πέρα μὰ ὧσα
 Καὶ μόνος γὰ ἴησω πηγαίω ἄχ! τώρα.

—οοο—

Ἐκεί τὸ πλοῖον, ἰδέτε ἀπλόρει
 Πτερὰ ἄσπρα, ὃ ραῦτης με κράζει
 Ἐμβα λέγει, κ' ἡ βάρκα σημόρει
 Φίλοι χαίρετε, ἡ ὥρα βιάζει.
 Μή! ραῦτη καλέ μου
 Μὴ τόσον τα χύρης.
 Μακρὰν πῶς ἐκείρης
 Θὰ ἴησω Θεέ μου;
 Ἀκόμη, ἀκόμη γὰ μένω, γὰ χίω
 Ἐν δάκρυ μ' ἐκείνην ποῦ μέλλω γ' ἀφήσω.

—οοο—

Ἐν γλυκώτατον γλίτημα στέλλω
 Μὲ τοῦ ἀνέμου τὸ ρεῖμα εἰς μίαν.
 Λάβε γλίτη μου τὸ τελευταῖον
 Φιλητάμου καὶ ἔχε ὑγείαν! . .
 Ἐκεῖ βλέπω με κράζον
 Μὲ ἄσπρο παιδί.

« Καλὴ ὥρα, » φωνάζουν

Κοράλινά χείλη.

« Τὴν ὑστερη πάντα βραδιά μας ἔθυμῆσον
Ποῦ μέσα στὰ κοίτρα περνοῦσα μαζὺ σου

—οοο—

Ἐμπρὸς μου χάρος ὁ ναῦτης στέκει

Ἢ βάρκα κρῦο πῶς εἶναι μνήμα

Καὶ μαύρη πλάκα, θαρρῶ, προσμένει

Νὰ μὲ σκεπάσῃ αὐτὸ τὸ κῆμα·

Πρὶν φύγω, ἄς τρέξω

Σ' ἐκείνην ἀκόμα

Μὲ δάκρυα γὰ βρέξω

Μὲ μαῦρα τὸ χῶμα.

Ἦ κλαῖσε ἂν τύχη καὶ ἴδης γραμμί ο

Εἰς τάφον « Ἐκείνου τὸ σῶμα θαμμένο !

Γόρτυς.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΒΑΙΝΙΑΚ.

Ἡ Γαλλία ὀργνεῖ καὶ πάλιν τὴν στέρησιν ἐνδῶ; τῶν καλητέρων πολιτῶν τῆς, ὅστις ἦτο ἐνταυτῷ εἰς τῶν περικλεεστέρων ἀνδρῶν τῆς διὰ τε τῆς εὐρυτα; καὶ τοῦ χαρακτῆρος. Ὁ στρατηγὸς Καβαινιακ, ὅστις κτεῖχεν εἰς τὰς δυσφορωτέρας καὶ κρισιμωτέρας ἴσως περιστάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ταραχῶν καὶ τῶν ἀναδρασμῶν μας τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, καὶ ὅστις ἀπεκδυθεὶς τῆς ἐξουσίας ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν κομμάτων, ἀφρηπάγα προῶως καὶ χωρὶς

νά παρουσιασθῆ σύμπτωμα τι προμηνύον τὴν ἀξιοθρήνυτον ταύτην στέρτην.

Ὁ στρατηγὸς Καβαινιακ ἀπέθανεν αἰφνηδίως ἀπὸ ὑπερτροφίαν τῆς καρδίας τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης (17 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἐν Οὐρν ἐξοχὴν του. Ὁ νεκρὸς του μετετέθη παραχρῆμα εἰς Παρισίους, ὅπου ἡ κυβέρνησις διέταξε νὰ ταφῆ μὲ τὰς ὀρειλομένας εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣν κατειχε τιμὰς. Ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου του διαδοθεῖσα ἐν ἀκαρεῖ ἐπροξένησεν ἄφατον λύπην. Ὅλα τὰ κόμματα θεωροῦσι τὸν θάνατον τοῦτον ὡς δημόσιον δυστύχημα. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ὅποια καὶ ἂν ᾖναι ἡ σημαία τὴν ὅποιαν φέρουσι, συμφωνοῦσι κατατάττουσαι τὸν διάσημον τεθνεῶτα μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας καὶ θρηνοῦσαι τὸν πρόωρον θάνατον, ὅστις τὸν ἀφῆρπασεν ἀπὸ τοὺς φίλους του, ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Πολλοὶ τῶν ἐν Παρισίοις πρέσβειων ἀνήγγειλαν τηλεγραφικῶς εἰς τὰς κυβερνήσεις των τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις θέλει μείνει ὡς ἡ καθρωτέρα καὶ εὐγενεστέρα εἰκὼν τῆς συγχρόνου Γαλλικῆς ἱστορίας.

Ὁ στρατηγὸς εὐρίσκετο εἰς τὸν νομὸν Σάρθης, ὅπου εἶχεν ἰδιοκτησίαν τινα. Ὁ ὑπηρέτης του τὸν εἰλοποιεῖ ὅτι ξυλόκοτά τις, ἔπεσεν. Ὁ στρατηγὸς λαμβάνει τὸ πυροβόλον του καὶ πυροβολεῖ, ἀλλ' ἀμέσως ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἡ διάρρηξις ἀνευρισμοῦ τινος τὸν εἶχε φονεύσει.

Πολλοὶ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ Καβαινιακ, μὴ δυνηθέντες νὰ εἰσελθωσιν εἰς τὸ κοιμητήριον τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, κατέθεσαν τὰς ἀκολούθους ἡμέρας ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅπου ἄλλως ἐστάλησαν πανταχόθεν στέφανοι. Ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ ἐπιθυμεῖ ν' ἀναλάβῃ μόνη τὰ ἔξοδα τοῦ μνημείου, ὅπερ θελεῖ ἀνεγερθῆ εἰς ἀνέμνασιν τοῦ τεθνεῶτος.

Λέγεται ὅτι ἡ κυβέρνησις προτίθεται νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ ἀνεγερθῆ διὰ συνδρομῶν τὸ εἰς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Καβαι-

νιὰ μνημεῖον. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ τεθῆ ἡ εἰκὼν του εἰς τὴν στοᾶν τῆς Βερσάλης.

Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου τοῦ (18 83βρίου) διὰ μεγάλης πομπῆς. Ὑπολογίζεται εἰς 20,000 ὁ ἀριθμὸς τῶν συνοδευόντων τὸ λείψανόν του· τὰ παράθυρα καὶ οἱ δρόμοι ὑπῆρχον πλήρεις θεατῶν.

Ἰδοῦ διὰ ποιῶν λέξεων καὶ ὁ Μηνύτωρ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ πολίτου τούτου, ὅστις ἔσωσε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν κοινωνίαν κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1848.

α Ὁ στρατηγὸς Εὐγένιος Καβαινιὰκ ἀπέθνηεν αἰφνηδῶς προχθὲς τετάρτην τὴν 6 ὥραν μ. μ. εἰς τὴν ἐν Οὐρνῶ ἐξοχὴν του. Ὁ στρατηγὸς Καβαινιὰκ προσέφερε μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν τάξιν, ὅταν ἦτον ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὁ δὲ πρόωρος θάνατός του μεγάλην θέλει προξενήσει λύπην ἡ.

Ὁ Τύπος δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον βιογραφίαν τοῦ στρατηγοῦ Καβαινιὰκ. Υἱὸς τοῦ μέλους τῆς συνελεύσεως τῶν ἐθνο-παραστατῶν Γ. Β. Καβαινιὰκ, ὁ Εὐγένιος Λουδοβίκος Καβαινιὰκ ἐγεννήθη εἰς Πικρισίους τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1800, ἐσπούδασεν εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Ἁγ. Βαρβάρας καὶ τὴν 1 Αὐγούστου 1820, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον· εἰσῆλθεν ἔπειτα ὡς ἀνθυπασπιστὴς τοῦ μηχανικοῦ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μὲτζ καὶ τὸ 1824 ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ 2 σύνταγμα τοῦ μηχανικοῦ. Προβιβασθεὶς β' τάξεως ὑπολοχαγὸς τὸ 1856 καὶ ἀ. τάξως ὑπολοχαγὸς τὸ 1827, ἔκαμε τὸ 1828 τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μωρέως ὡς λοχαγὸς β'. τάξεως καὶ τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1829 προεβιβάσθη ἀ. τάξεως λοχαγός. Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830 εὕρισκετο εἰς Ἀρράς καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματός του, ὅστις ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων. Τεθεὶς ἔπειτα εἰς διαθεσιμότητα ἐπὶ τινος μῆνας, ἀλλ' ἀνακληθεὶς εἰς ὑπηρεσίαν τὸ 1833 ἐστάλη εἰς Ἀφρικήν, ὅπου ἀμέ-

σως διεκρίθη. Μετά τὴν ἄλωσιν τῆς Γλεμσένης (13 Ἰανουαρίου 1836) ἀποφασίσαντος τοῦ στρατάρχου Κλωζέλ ν' ἀφῆσθαι φρουρὰν εἰς τὴν ἀρόπολιν ἐκείνην (Μεσιουάρ), ὁ Καβαϊνιακ ἐπεφορτίσθη νὰ φυλάττῃ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην θέσιν μετὰ 500 ἐθελοντῶν, ὡς ταγματάρχης. Ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τοῦ 1839 καὶ τὴν 4 Αὐγούστου 1840 διωρίσθη διοικητὴς τοῦ 3. τάγματος τῶν Ζουάδων, σχηματισθέντος ἐκ τῶν ἐθελοντῶν τῆς Γλεμσένης.

Ἐνεκὰ δὲ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς υἱείας του ἐτέθη κατ' αἴτησίν του ἐπέτις ἐνεργείαι· ἀναλαβὼν δὲ, ἐζήτησεν ἀθῆς ὑπηρεσίαν καὶ διωρίσθη διοικητὴς τοῦ 2 τάγματος τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἑρσιέλ (15 Μαρτίου 1840), ὅπου τὸν ἄφησεν ὁ στρατάρχης Βουζιώ διὰ νὰ φυλάττῃ τὸ φρούριον. Ἀλλὰ προσβληθεὶς μνησθῶς ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἠμύνετο ἐπὶ 12 ἡμέρας κατὰ δυνάμειον πολὺ ἀνωτέρων. Τὴν 29 Ἀπριλίου ἐπληρώθη, πλὴν δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ στρατοπέδου. Τοιαύτη δυσανάλογος πάλιν ἐταλείωσε διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Ἀράβων, δεκαπιοθέντων. Τὴν 21 Ἰουνίου ὁ Καβαϊνιακ ὠνομάσθη ἀντισυνταγματάρχης τῶν Ζουάδων. Τὴν 11 Νοεμβρίου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς Μεδελχ, ἐκστρατεσίαν καὶ διεκρίθη εἰς τὸ στενὸν Σικυπτε-ελ-Κοιά κατὰ τῆς φυλῆς Βενί-Μενάδ. Τὴν 30 Ἀπριλίου καὶ τὴν 25 Μαΐου διεκρίθη ὡσαύτως ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ζουάδων ἔμπροσθεν τοῦ Ταχδέμπτ καὶ τῆς 11 Αὐγούστου ὠνομάσθη συνταγματάρχης τῶν Ζουάδων ἀντὶ τοῦ Ἀμμορέρου προβιθεσθέντος στρατηγικοῦ ταξιδίου. Τὸ 1842 ἔλαβε σημαντικὸν μέρος εἰς τὴν μάχην τῆς 28 Ἀπριλίου, εἰς Μιτιγίαν καὶ εἰς Ἡλ-Γουάδ, κατὰ τῆς φυλῆς Βεντ-Ρασιέλ (15 Σεπτεμβρίου) καὶ τὸ 1844 ἔλαβε τὸν βαθμὸν στρατηγὸς ταξιαρχῆς καθὼς καὶ τὴν διοίκειν τῆς ἐπαρχίας Ὠράν.

Ὁ Καβαϊνιακ ἀπέτατο ἀόμιον εἰς Ἀφρικὴν ὅταν ἐξεβάρηθαι ἐπέκεινται, τοῦ φεβρουαρίου. Ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις αὐ-

Θημερὸν (24 Φεβρουαρίου 1848) τὸν ὠνόμασε γενικὸν διοικητὴν τῆς Ἀλγερίας μὲ βαθμὸν στρατηγῶ μίρας. Τὴν 20 Μαρτίου τῷ προσεφέρθη τὸ χρυσοφυλάκιον τοῦ πολέμου, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀπεποιήθη· ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Αὐτ' ἐπροτίμησε τὴν τελευταίαν θέσιν. Ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τὴν 17 Μαΐου, διορίθη ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τὸν Ἰούλιον καὶ διετήρησε τὴν ἐξουσίαν ταύτην μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου. Ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς τῶν Παρισίων τὸ 1852, ἀπεποιήθη νὰ ὀρισθῆ εἰς τὴν κυβερνήτην τοῦ Ναπολέοντος· ἐξελέχθη αὖθις βουλευτὴς τῆς τρίτης περιφέρειας τοῦ Σηκουάνα κατὰ τῆς τελευταίας γενικῆς ἐκλογῆς. Τὸ 1852 συνεζεύχθη θυγατέρα τοῦ τραπεζίτου Ὀδιέ. (Ἀθῆναι)

— Ἐφθασαν ἐκ Νεαπόλεως τρεῖς θειορύχοι, οἵτινες θέλουσι διευθύνει τὰς πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ θείου ἐργασίας ἐν Κορίνθῳ ἤδη, καὶ μετέπειτα ἐν Μίλω καὶ ἐν Μεθαίνοις. Ἡ μισθοδοσία ἡ ἡμερήσιος καὶ τῶν τριῶν συμποσοῦται εἰς 28 δραχμίας. (Ἀθῶν)

— Δύω νέοι ἐκ Πελοποννήτου, οἱ ΚΚ. Ἀσημάχης Ἡλιοπούλος καὶ Ἀλέξιος Μιχαλόπουλος ἀπεστάλησαν εἰς Γαλλίαν δι' ἐξόδων τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως σπουδάσωσι τὴν γεωπονίαν ἐν τοῖς ἐπισημοτέροις γεωμονικοῖς κατασιέπαινος Ἡ πράξις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως ὑπάρχει ἀξιέπαινος κατὰ πάντα, εὐχῆς δ' ἔργον ἦθελεν εἶσθαι, ἐὰν τῆς ἰδέας ταύτης ἐγείνετο ἐφαρμογὴ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. (Ἀθῶν)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, συγγραφέντος μὲν ὑπὸ διαφόρων λογίων καὶ τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ διδάκτορος W. Smith, (μετὰ 250

περίπου εικόνων) μεταφρασθέντος δὲ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ Δ. Πανταζή, αὐξήσαντος αὐτὸ διὰ παραρτήματος περιέχοντος ἰδίας αὐτοῦ σημειώσεις καὶ παρατηρήσεις ἐξεδόθη τὸ

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς δευτέρας, ἥτοι τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου.

Τιμὴ ἐκάστου φυλλαδίου διὰ τοὺς συνδρομητὰς δρ. 3.

Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀσύγκαταβάτως » 4.

Αἱ συνοδεύουσαι τὸ ἔργον 250 εἰκονογραφίαι ἐτοιμάζονται ἤδη ὑπὸ καλλιτέχνου δοκίμου. Δ. Μ.

Νομίζομεν περιτὸν νὰ συστήσωμεν τὸ ἐκδιδόμενον τοῦτο Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ὅπερ ὁμοφώνως ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ σοφῶν ἐπηνέθη καὶ ἐθεωρήθη ἀναγκαιότατον εἰς πάντα ἐπιστήμονα ἐν γένει, καθὼς προσέτι καὶ τὴν ἀρίστην μετάφρασιν τοῦ Κυρίου Πανταζή, καθότι τέσσαρες προηγουμένως ἐκδοθέντες τόμοι εἰσὶ μάρτυρες τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς.

— Οἱ Κύριοι Ε. Ι. Μαντζαβῖνος καὶ Ἄνδρ. Δαλλαπόρτας ὑπὸ εὐγενοῦς ἐθνικοῦ προορμώμενοι αἰσθήματος, ἀπεφάσισαν τὴν ἀκριβῆ συλλογὴν καὶ ἐκδοσιν τῶν ὑπαρχόντων γνωσῶν καὶ ὑπὸ χεῖρος εἰς χεῖρα διχτρεχόντων ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, πολλάκις ἐφθαρμένων ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἢ τῶν ἀμαθῶν ἐκδοτῶν. Παρὰ τούτων λαβόντες ἐτυπώσαμεν καὶ τὸ εἰσέτι ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ Λάμπρου τεμάχιον. Εὐλπίζομεθα ὅτι ἡ συλλογὴ αὕτη, ἥτις ἤρξατο τυπουμένη, θέλει ἐπιτύχει τῆς γενικῆς εὐαρσεκείας. Εἴθε συγχρόνως καὶ ὁ κάτοχος τῶν ἀγνώστων τιμαλφῶν κειμηλίων, ἀδελφός τοῦ ποιητοῦ, ἐδίδε συγχρόνως εἰς

φῶς τὰ ἀνέκδοτα αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡς μανθάνομεν ὑπάρχουσι τὰ ἐξῆς πέντε· ἦτοι α. Τὰ Ψαρρᾶ, β'. τὸ Μεσολόγγι, γ'. ἡ Σεβαστούπολις, δ'. τὸ Πέτα καὶ ε. ὁ Λάμπρος.

—Μανθάνομεν εὐχαρίστως ὅτι ὁ Κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν Ῥιζάρειον Σχολὴν καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸν Κύριον Παπασουλιώτην. Ναὶ μὲν δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ὁ Κύριος Παπασουλιώτης ἔγραψεν ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρὰ κατὰ τὴν Κυβερνήσεως καὶ τῶν διευθυνόντων τὴν παιδεῖν προσώπων· ἀλλὰ τίς εὐλόγητος, καὶ μικρὰν ἔχων πατριώτου φιλοτιμίαν δὲν ἤθελε διαρράγῃ, βλέπων τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν εἰς τὸσαύτην ἀθλίαν κατάστασιν; Δὲν εἶναι τρομερὸν μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν πανεπιστήμιον ἐν Ἑλλάδι, οἱ νέοι ἵνα ἐκμάθωσι καὶ αὐτὴν τὴν σχεδὸν λαλουμένην γλῶσσαν των νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὰ ξένα Πανεπιστήμια, παρά λαοῖς, οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔχουσιν; Πλὴν τί δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ἐνόσω τὰς Πανεπιστημιακὰς θέσεις κατέχουσιν ἄνθρωποι ἀμαθεῖς, ἱκανοὶ ἴσως διδάσκαλοι Ἑλληνικῶν σχολείων; Ὅστις δυσπιστεῖ εἰς τοὺς λόγους μας, ἄς ἔλθῃ πρῶταν τινὰ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ καθηκτοῦ Ρουσοπούλου. Πρέπει νὰ ἦνε ὅλως ἀνάσθητος, ἵνα μὴ ἐξ ἀγανακτήσεως συγκινηθῇ, βλέπων ἐπὶ τῆς ἔδρας ἄνθρωπον περιωρισμένον νοός, μὴ δυνάμενον ν' ἀνκύψῃ ἐκ τῶν γραμματικῶν κανόνων, εἰς οὓς περιορίζεται τὸ κεφάλαιον τῶν γνώσεών του. Πόσον καλὸς καθηγητὴς μικρᾶς τάξεως γυμνασίου! Ὁ δαίλαιος, οὕτε μίαν ἀνάλυσιν ἐνὸς συγγραφέως δύναται νὰ κάμῃ, ἐνῶ εὐτυχῶς, πλημμυρεῖ ὁ κόσμος ἐκ τε γερμανικῶν καὶ γαλλικῶν καὶ λατινικῶν· καὶ λαμβάνων πρὸς παράδοσιν τὸν Ἀριστοτέλη, οὐτινος ἢ ἱκανότης συνίσταται εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν βαθύτητα καὶ πλοῦτον, προσιμιάζεται λέγων· α' Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ προέλθω εἰς ἀνάλυσιν τῶν συγγραμμάτων του. Ἀλλ' εἰς τί θὰ προέλθῃς; Εἰς ἀπλὴν ἐξήγησιν; Ἀλλὰ τότε διατί δὲν λαμβάνῃς τὸν Δημοσθένην ἢ τὸν Πλάτωνα; Κ' ἔπειτα ὁ Κύριος Ρου-

σόπουλος είναι καθηγητής, ὁ δὲ Κύριος Παπασουλιώτης, οὐτι-
νος οὐδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων δύναται νὰ λύσῃ εἰς τε
τὸ εὖρος τῶν γνώσεων, καὶ τὴν ὑπέρμετρον κρίσιν, ἐπὶ τρία ἤδη
ἔτη διαμένει μικρὸς ὑφηγητής· Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ὁ κύριος
Ἰπουργός, ὅστις γινώσκει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἰκανότητα, καὶ νὰ
ἀνταμειβῇ αὐτὴν, δὲν θέλει ἀργήσῃ νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἀνήκου-
σαν διόρθωσιν. Καὶ ταῦτα ἐν παρόδῳ. Ἄλλοτε θέλομεν λαλή-
σει ἐκτενέστερον. P.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ καταχωρηθεῖσαν
μετάφρασιν τοῦ *Θρήσκοντος Ποιητοῦ* τοῦ Λαμαρτίνου συνέβη ἡ
ἐξῆς σύγχυσις τῶν σελίδων, ἣν παρακαλεῖται νὰ διορθώσῃ ὡς
ἐξῆς ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης. Διὰ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 197
σελίδος νὰ μεταβῇ οὐχὶ εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην, ἀλλ' εἰς
τὴν ἀπέναντι 199, ὅπερ ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ στίχου : « *Ὅταν θλί-
βεται ὁ βότρυς τὸν γλυκὲν ζῶμον του χύνει* » νὰ μεταβῇ
εἰς τὸν : « *Καὶ τὸ βάλαμὸν ὅπῃ τὸ πατὴς μόνον ἀφί-
γει* ». Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς 199 νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν 198
(τὴν 193 κατὰ λάθος τυπογραφικὸν σημειωθεῖσαν), ἥτοι ἀπὸ
τοῦ στίχου : « *Τὸ συνέθλιψα καὶ εἶδα τῶν ἀνθρώπων τὴν
ἀπάτην* » νὰ μεταβῇ εἰς τὸν : « *Καὶ κερὴν τὴν λέξιν εὖρον,
ὡς φλοιδὸν ξηρὸν, ὄν μίτην* ». Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς σελί-
δος ταύτης νὰ μεταβῇ πλέον τακτικῶς εἰς τὴν 200 σελίδα,
καὶ ἐπομένως.
